

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 27Csp/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118347175
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2019:6118347175.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudcom JUDr. Štefanom Juhásom v právnej veci žalobkyne: KRUK Česká a Slovenská republika, s. r. o., so sídlom: Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, IČO: 247 85 199, zast.: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., Jilemnického 4012/30, Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanému: J. B., nar. X. X. XXXX, trvalý pobyt: Š.B. P. XXX, zast.: FALIS & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lermontovova 14, IČO: 51 769 654, o zaplatenie 354 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi istinu vo výške 280,13 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 280,13 € od 17. 12. 2016 do zaplatenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyňi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica 1. 10. 2018 a postúpenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) 9. 1. 2019, domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 354 €, spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 17. 12. 2016 do zaplatenia a trovy konania. Aktívnu legitimáciu na podanie žaloby odvodzovala z predloženej kópie zmluvy o postúpení pohľadávok z 16. 12. 2016 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), ktorú uzavrela s pôvodným veriteľom - obchodnou spoločnosťou Provident Financial, s. r. o., IČO: 35 805 731, toho času Endepro, s. r. o. v likvidácii, (ďalej len „pôvodný veriteľ“). Zmena v osobe veriteľa bola žalovanému oznámená listom z 16. 12. 2016.

2. Svoj nárok žalobkyňa odvodzuje od zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú uzavrel so žalovaným XX. XX. XXXX (ďalej len „zmluva“) pôvodný veriteľ, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 800 €, ktorého časť bola započítaná na základe dohody na predchádzajúce pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému. Rozdiel medzi týmito sumami bol vyplatený žalovanému na účet predplatenej platobnej karty odovzdanej žalovanému. Žalovanému boli peňažné prostriedky na karte k dispozícii najneskôr 13. deň od podpisu zmluvy. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť 60. splátkami vo výške 17,98 € (60. splátka vo výške 17,87 €) s tým, že prvá splátka bola splatná 7. kalendárny deň po poskytnutí peňažných prostriedkov, t. j. 20 deň od podpisu zmluvy (7. 1. 2015) a posledná splátka bola splatná 11. 2. 2016. Žalovaný sa zaviazal uhradiť spolu s istinou aj náklady, ktoré pozostávajú zo zmluvného úroku a administratívneho poplatku celkovo vo výške 278,69 €. Administratívny poplatok zahŕňal najmä spracovateľský poplatok, služby obchodného zástupcu veriteľa, telefonické upozornenie na omeškania s úhradou splátky, možnosť kedykoľvek požiadať o podporu a informácie prostredníctvom zákazníckej linky, možnosť získať duplikáty zmluvy, získanie karty splátok, ako pomôcku na vedenie

záznamov o platbách, nevyháňaní záväzku prostredníctvom dedičského konania a pod. Žalovaný uhradil doposiaľ sumu 446 €, ktorá bola započítaná na istinu. Žalobkyňa v tomto konaní požaduje od žalovaného iba uhradenie zvyšnej časti istiny vo výške 354 € a zákonný úrok z omeškania. Ostatné nároky si neuplatňuje.

3. K žalobe bola pripojená zmluva z 18. 12. 2014, zmluva o poskytnutí služby komfort z XX. XX. XXXX, vyhlásenie ku karte Provident z 18. 12. 2014, dohodu o započítaní pohľadávok z XX. XX. XXXX, výpis splátok a úhrad žalovaným, zmluva o postúpení pohľadávok, výpis z obchodného registra Českej republiky ohľadom žalobkyne, oznámenie o postúpení pohľadávok z 16. 12. 2016 s podacím hárkom, predžalobná výzva z 23. 8. 2018 s podacím hárkom.

4. Okresný súd Banská Bystrica rozhodol platobným rozkazom z 23. 10. 2018, sp. zn. 31Up/761/2018 o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 354 € a úrok z omeškania tak, ako je uvedený v žalobnom návrhu. Žalovaný voči platobnému rozkazu včas podal odpor (7. 11. 2018), ktorý odôvodnil tým, že nárok je premlčaný s poukazom na absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere pre rozpor so zákonom. Predmetná zmluva je podľa žalovaného neurčitá, pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, ktorý je určený ako 7. deň 60. týždňa po dni uzatvorenia zmluvy. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy začala plynúť premlčacia lehota dňom poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému. Nárok bol na súde uplatnený 1. 10. 2018, t. j. po uplynutí premlčacej lehoty.

5. Žalobkyňa sa k odporu proti platobnému rozkazu vyjadrila v písomnom podaní v ktorom uviedla, že z uzatvorenej zmluvy vyplýva splatnosť prvej splátky ako 20. deň od uzavretia zmluvy a posledná 60. splátka bola splatná 11. 2. 2016. Premlčacia lehota by tak uplynula 11. 2. 2019. Žalobkyňa si uplatnila nárok na súde pred uplynutím premlčacej lehoty. Zmluva bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami a žalobkyňa predložila potvrdenie o vyplatení peňažných prostriedkov žalovanému, čím boli splnené všetky zákonné predpoklady pre platnosť právneho úkonu. Žalovaný nepodpísal zmluvu pod nátlakom a ani iným spôsobom nebol nútený k jej podpisu. Zároveň žalobkyňa navrhla pokračovať v konaní, na základe čoho v súlade s § 14 ods. 3 z. č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“) postúpil Okresný súd Banská Bystrica vec miestne príslušnému okresnému súdu na základe návrhu žalobkyne na pokračovanie v konaní a v súlade s § 11 ods. 5 ZoUK došlo k zrušeniu platobného rozkazu.

6. Žalovanému bolo doručené vyjadrenie žalobkyne k odporu proti platobnému rozkazu, ktorý na to reagoval vyjadrením z 4. 2. 2019, v ktorom uviedol, že je to úmysel žalobkyne vyhnúť sa skúmaniu neprijateľných zmluvných podmienok, ak si uplatňuje iba istinu. Na platnosť právnych úkonov je podľa žalovaného súd povinný prihliadať ex offico. Žalobkyňa z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy si mohla uplatniť iba nárok z bezdôvodného obohatenia. Zmluvu považuje za neplatnú podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), pretože zmluvy podpísané v ten istý deň treba posudzovať ako celok, t. j. aj zmluvu o poskytnutí služby komfort a na základe tejto zmluvy mal žalovaný uhradiť aj odplatu vo výške 412 € ako odmenu za poskytnutie tejto služby, čo bolo potrebné zahrnúť do celkovej odplaty za poskytnutý úver. Ďalej navrhuje, aby súd prihliadol na ust. § 53d OZ, s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/256/2017, z 20. 9. 2018, ktorý vyhlásil v skutkovo podobnom prípade plnenie podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru (pôvodný veriteľ neskôr zmluvu premenoval ako zmluvu o poskytnutí služby komfort, pozn. súdu) za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda keďže ide o akcesorickú zmluvu s poukazom na § 52a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), tá spôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy podľa § 53d OZ. Na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je však v celom rozsahu premlčané, pretože subjektívna ako aj objektívna lehota uplynula pred uplatnením žaloby na súd.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení, doručenom súdu 21. 2. 2019, len odkázala na predošlé vyjadrenia a opätovne zdôraznila, že predmetom konania je iba nezaplatená časť istiny úveru a nie ostatné nároky, ak by súd konštatoval, že pôvodný veriteľ v zmluve neuviedol, alebo nesprávne uviedol náležitosti zmluvy týkajúce sa odplaty, malo by to za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov a nie neplatnosť zmluvy. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 27. 2. 2019 len zopakoval svoje tvrdenia a na pojednávaní, ktoré sa konalo 2. 4. 2019, prítomný právny zástupca žalovaného opakovane odkázal na tie skutočnosti, ktoré uviedol v predošlom písomnom vyjadrení.

8. Okresný súd na základe vyjadrení strán a predložených listinných dôkazov zistil nasledovné skutkové okolnosti prípadu.

9. Pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 800 €. Celkové náklady žalovaného podľa § 2 písm. g) zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZSU“) boli tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok bol vyjadrený úrokovou sadzbou vo výške 26,50 % p. a. zo sumy úveru t. j. vo výške 136,51 € a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou vo výške 142,18 €. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavovali ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 71,15 %. Celková čiastka podľa § 2 písm. h) ZSU, ktorú mal žalovaný zaplatiť veriteľovi na základe zmluvy, bola tvorená súčtom úveru a celkových nákladov. V čase uzatvorenia zmluvy a pri predpoklade riadneho a včasného plnenia dlhu predstavovala sumu 1 078,69 €. Priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavovala 36,30 %. Žalovaný mal dlh splatiť v 60. týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy predstavovala 17,98 € (60. splátka vo výške 17,87 €). Úver sa za podmienok podľa zmluvy poskytol na dobu 60. týždňov a termín splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy bol 7. deň 60. týždňa po dni uzavretí zmluvy, t. j. 11. 2. 2016. Zo zmluvy tiež vyplýva, že splatnosť prvej splátky dlhu nastáva 20. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky.

10. Výberom režimu platobnej karty a následným podpisom vyhlásenia ku karte v deň podpisu zmluvy boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky formou predplatennej platobnej karty, čo bolo preukázané aj potvrdením o vyplatení úveru prostredníctvom platobnej karty z 18. 12. 2014, čo napokon žalovaný ani nepoprel. Taktiež pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným dohodu o započítaní pohľadávok, na základe ktorej časť poskytnutého úveru bola použitá na úhradu (refinancovanie) skôr poskytnutého úveru, kde bol zostatok 150 € a rozdiel tejto sumy bol žalovanému poskytnutý prostredníctvom platobnej karty. Z predloženého výpisu úhrad žalovaným a z tvrdenia žalobkyne vyplýva, že žalovaný uhradil doposiaľ sumu 446 €. Z obsahu oznámenia o postúpení pohľadávok z 16. 12. 2016 adresovaného žalovanému vyplýva, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16. 12. 2016 sa žalobkyňa stala veriteľom pohľadávky, ktorá vznikla pôvodnému veriteľovi voči žalovanému. Listina bola žalovanému odoslaná 2. 1. 2017. Z obsahu predžalobnej výzvy adresovanej žalovanému vyplýva výška dlhu v celkovej sume 1 092,31 €, v ktorom je zahrnutý aj zákonný úrok z omeškania. Listina bola žalovanému odoslaná 24. 8. 2018.

11. Spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavrel pôvodný veriteľ so žalovaným aj zmluvu o poskytnutí služby komfort, na základe ktorej sa pôvodný veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému službu špecifikovanú v článku I. uvedenej zmluvy, za ktorú mal žalovaný zaplatiť odmenu vo výške 412 €. Žalovaný bol povinný splácať odmenu v 60. pravidelných splátkach splatných v rovnakých termínoch ako splátky úveru, a to vo výške 6,87 € resp. poslednú 60. splátku vo výške 6,67 €. Uvedená odmena nie je predmetom tejto žaloby.

12. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

16. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

17. Podľa § 1 ods. 2 ZSU, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Okresný súd považoval za nesporné, že pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi dodávateľom, ktorý konal v rámci svojho predmetu podnikania a žalovaným ako spotrebiteľom. Zároveň sa na predmetné zmluvy vzťahujú aj ustanovenia ZSU, pretože predmetná zmluva spĺňa všetky zákonné definičné znaky, ktorými zákonodarca vymedzil, ktoré zmluvy sa budú spravovať uvedeným zákonom. Uvedené skutočnosti strany sporu nepopreli, čo vyplýva aj z ustanovení predmetnej zmluvy ktorá odkazuje na predmetný zákon.

19. V danom prípade okresný súd neskúmal, či zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ani nepodrobil zmluvu kontrole, či obsahuje všetky náležitosti podľa príslušných ustanovení ZSU, pretože žalobkyňa všetky úhrady žalovaného započítala na istinu a rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a zaplatenou sumou si uplatňuje v predmetnom konaní. Nárok žalobkyne teda spočíva v uhradení hlavného predmetu zmluvy, ktorý je zo zákona vylúčený z kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok (§ 53 ods. 1 OZ). Žalobkyňa okrem toho požaduje iba zákonný úrok z omeškania. Aj za predpokladu, že by okresný súd zistil, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky alebo v nej absentujú zákonné náležitosti, žalobkyňa by mala nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Vzhľadom na to, že si žalobkyňa uplatňuje iba časť neuhradenej istiny, nebol dôvod posudzovať dôvodnosť ostatných, žalobkyňou neuplatnených nárokov vyplývajúcich zo zmluvy.

20. Medzi stranami nebolo taktiež sporné, že pôvodný veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 800 €, z ktorého doposiaľ bolo uhradených 446 €. Spornou ostala iba otázka, či došlo k premlčaniu žalovaného nároku. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania bol okresný súd povinný skúmať, či nárok žalobkyne bol uplatnený na súde včas, t. j. pred uplynutím zákonom stanovenej premlčacej lehoty.

21. Na predmetný spotrebiteľský vzťah súd aplikoval ustanovenia OZ o premlčaní. V danom prípade išlo o plnenie v splátkach, pričom žalobkyňa v priebehu konania nepreukázala, že vyhlásila predčasnú splatnosť poskytnutého úveru v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, preto plynula všeobecná trojročná premlčacia lehota pre každú splátku zvlášť odo dňa ich zročnosti v súlade s § 103 prvá veta OZ. Podľa zmluvy bol žalovaný povinný vrátiť poskytnutý úver v 60. týždenných splátkach, splatnosť ktorých bola 20. kalendárny deň po uzavretí zmluvy pri prvej splátke, resp. 7. kal. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Splatnosť prvej splátky tak bola 7. 1. 2015 a poslednej 25. 2. 2016. V každej splátke boli okrem istiny zahrnuté aj úroky a poplatok za garantovanú službu. Vzhľadom na to, že istina úveru predstavovala 800 €, v každej splátke preto predstavovala istina výšku 13,33 € a v poslednej 13,53 € a zvyšok každej splátky predstavoval úrok a poplatok. V zmluve sa pôvodný veriteľ so žalovaným nedohodol, že prednostne bude splátkami splatená najprv istina a následne úroky a poplatok.

22. Žaloba bola doručená Okresnému súdu Banská Bystrica 1. 10. 2018. Splátky, pri ktorých uplynula trojročná premlčacia lehota pred doručením žaloby, nie je možné v tomto konaní priznať z dôvodu uplatnenej námietky premlčania. Pri posledných 21. splátkach, ktorých splatnosť nastala po 1. 10. 2015, neuplynula trojročná premlčacia lehota pred uplatnením práva na súde, preto nárok vo výške 280,13 € (splátky splatné 7., 14., 21. a 28. 10. 2015, 4., 11., 18. a 25. 11. 2015, 2., 9., 16., 23 a 30. 12. 2015, 7., 14., 21 a 28. 1. 2016, 4., 11., 18., a 25. 2. 2016) bol uplatnený dôvodne. Z uvedeného dôvodu je žaloba dôvodná iba v neuhradenej časti istiny vo výške 280,13 € (20. splátok á 13,33 € + 13,53 €). Zvyšok je premlčaný resp. v časti uhradenej istiny vo výške 446 € zanikol dlh splnením. Súd preto priznal žalobkyni nárok na zaplatenie 280,13 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú pre premlčanie uplatneného nároku.

23. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie podľa § 17 ods. 1 z. č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike) platná k prvému dňu omeškania s plnením záväzku bola 0 % (platná od 16. 3. 2016, údaje zverejnené na webovej stránke www.nbs.sk). Úrok z omeškania preto predstavuje výšku 5 % ročne, a v tejto výške si ho uplatňuje žalobkyňa z dlžnej sumy.

26. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, v dôsledku čoho mu okrem povinnosti zaplatiť dlžnú sumu vznikla aj žalobkyňou uplatnená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške. Žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 280,13 €. Súd žalobkyni priznal úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávok tak, ako navrhla vo svojom žalobnom návrhu, t. j. od 17. 12. 2016.

27. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného zastúpeného v konaní advokátom, súd poukazuje na to, že v odpore proti platobnému rozkazu namietal premlčanie nároku žalobkyne z dôvodu neplatnosti zmluvy podľa § 37 OZ, následne vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne z 4. 2. 2019 žalovaný už zmluvu považoval za neplatnú podľa § 39 OZ a konanie žalobkyne, ktorá si neuplatňuje okrem nezaplatenej istiny a úroku z omeškania iné príslušenstvo, považuje za účelové, aby sa vyšlo preskúmanie jej zmluvy, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, súd tieto tvrdenia považuje naopak za účelový postup žalovaného z nasledujúcich dôvodov. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že zmluva má byť neplatná pre rozpor s § 37 OZ, avšak opomenul uviesť a podľa názoru súdu ani vecne neodôvodnil, v čom konkrétne by zmluva nemala predstavovať perfektný právny úkon, a teda ktoré konkrétne skutočnosti majú za následok, že zmluva je neplatná. V § 37 ods. 1 OZ je totiž uvedené, že zmluva nie je platná, ak by nebola uzavretá slobodne, vážne a zrozumiteľne, čo žalovaný nielenže netvrdil, ale ani nepreukázal. Podobne predmetom zmluvy nebolo nemožné plnenie, keďže žalovaný sám časť predmetu zmluvy plnil. Tieto tvrdenia žalovaného sú tak bez akéhokoľvek právneho významu.

28. Následne žalovaný už v poradí druhom písomnom vyjadrení svoj postoj bez vysvetlenia zmenil a tvrdil, že zmluva je neplatná v súlade s § 39 OZ. Odôvodnil to tým, že zmluva sa má posudzovať spolu so zmluvou o poskytnutí služby komfort, ktorú medzi sebou uzavreli pôvodný veriteľ a žalovaný. Súd podotýka, že uvedené tvrdenia žalovaný uvádza napriek tomu, že jeho právnomu zástupcovi je známe skoršie rozhodnutie okresného súdu v skutkovo obdobnej veci sp. zn. 27Csp/226/2018, z 21. 12. 2018, kde predmetom sporu bola obdobná zmluva medzi tým istým veriteľom, iba na strane žalovaného bol iný spotrebiteľ. Súd rešpektujúc zásadu právnej istoty nemal dôvod odkloniť sa od skôr vysloveného právneho názoru v skutkovo obdobnej veci, a preto na predmetný rozsudok v plnom rozsahu odkazuje. Pre úplnosť okresný súd uvádza podstatnú časť odôvodnenia predmetného rozsudku, v ktorom vyslovil, že „Súd sa nestotožňuje s právnymi závermi uvedenými v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/256/2017, z 20. 9. 2018, ktorý tvorí jadro argumentácie žalovaného. V prvom rade je potrebné uviesť, že týmto súdom vyhlásené zmluvné podmienky za neprijateľné svojím znením nie sú totožné s obsahom zmlúv posudzovaných v predmetnom konaní (napr. zmluvná podmienka vo výroku III. uvádza iné sumy a pravidelné „mesačné“ splátky...). Samotná zmluva o zabezpečení splátok úveru aj v prípade, že by bola absolútne neplatnou, nemá za následok absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy, aj keď má akcesorickú povahu. Ide o samostatný právny úkon na samostatnej listine aj napriek tomu, že ju zmluvné strany uzavreli v ten istý deň ako úverovú zmluvu. Navyše, predmetom tohto konania nie je nárok zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. V danom prípade nie je možné posudzovať zmluvy ako vzájomné závislé podľa § 52a ods. 2 OZ, pretože akcesorickú povahu má iba zmluva o zabezpečení splátok úveru vo vzťahu k úverovej zmluve, teda v danom prípade nie sú zmluvy od seba vzájomne závislé a zánik zmluvy o zabezpečení splátok úveru nespôsobuje zánik zmluvy, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver.

V predmetnom rozhodnutí však nie je bližšie uvedené, na základe čoho súd dospel k záveru, že poplatok za garantovanú službu je poplatkom za správu úveru a že je netransparentný. Súd nepovažuje ukladanie poplatkov v spotrebiteľských úveroch samo o sebe za neprijateľnú zmluvnú podmienku,

pričom v samotnej úverovej zmluve boli uvedené aj celkové náklady spojené s úverom aj výška ročnej percentuálnej miery nákladov, teda dostatok údajov potrebných na porovnanie výhodnosti úverového produktu. Akýkoľvek poplatok musí spôsobovať hrubý nepomer, resp. značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade je však poplatok za tzv. garantovanú službu, ako aj odmenu za poskytnutie služby v rámci zmluvy o zabezpečení splátok úveru potrebné považovať za zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu zmluvy a primeranosti ceny, a teda v súlade s § 53 ods. 1 OZ, ich nie je možné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky. Samotné poplatky sa zohľadňujú či už v celkovej odplate za poskytnutý úver, v celkových nákladoch a taktiež sa zohľadňujú pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov. V oboch prípadoch sa nejednalo o vedľajšie cenové dojednania, resp. skryté poplatky, pretože napr. poplatok za garantovanú službu je vyjadrený v úverovej zmluve spolu so sumou úroku a spoločne sú označené ako celkové náklady. V prípade zmluvy o zabezpečení splátok úveru ide o jediné protiplnenie zo strany žalovaného, ktorý mal možnosť posúdiť výhodnosť takejto zmluvy. Tieto poplatky boli vyjadrené jasne a zrozumiteľne hneď v úvodných ustanoveniach predmetných zmlúv. Z týchto dôvodov okresný súd predmetnú úverovú zmluvu nepovažoval za absolútne neplatný právny úkon, a preto je argumentácie žalovaného v tomto smere bez právneho významu.“

29. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24C/74/2016 z 28. 9. 2016, v ktorom uviedol, že „Význam ochrany spotrebiteľa je chrániť slabšiu stranu a z toho vyplýva zásah normotvorcu, ktorý nekalé dojednania vyhlasuje za neplatné (nezáväzné). V zásade ide o výnimku a čl. 6 smernice 93/13/EHS preferuje čiastočnú neplatnosť pred neplatnosťou celej zmluvy, ak zmluva môže ďalej existovať. Otázka, či zmluva môže ďalej existovať, by sa však nemala posudzovať na základe subjektívneho kritéria, či celková neplatnosť je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Neplatnosť dojednania o úrokoch v zmluve o úvere nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy o úvere ako celku a to z dôvodu oddeliteľnosti časti dojednania o úrokoch od ostatného obsahu zmluvy. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na názor Generálnej advokátky vyjadrený v rámci rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Jana Pereničová, Vladislav Perenič proti S.O.S. financ, spol. s r. o. (C-453/10) podľa ktorého normotvorca smernice zamýšľal nariadiť neplatnosť celej zmluvy iba pre ohraničené výnimočné prípady. Účelom smernice je v tejto súvislosti „odstrániť nekalé podmienky z týchto zmlúv“., Jej cieľom ale nie je, ako už bolo konštatované, vyhlásiť zmluvy na základe nekalých podmienok, ktoré obsahujú, za neplatné. Cieľ, ktorý sleduje normotvorca smernice, spočíva výlučne v nastolení rovnováhy, nie však v odstránení zmluvy ako celku. Vyhlásením neplatnosti celých zmlúv v závislosti od záujmu spotrebiteľa by sa nenastolila rovnosť medzi zmluvnými stranami. Opravným zásahom na nastolenie rovnováhy zmluvy uzatvorenej pri výkone zmluvnej autonómie oboch strán sa má táto zmluva práve opraviť a nie zničiť.“

30. Uvedené závery citovaného rozhodnutia v tomto prípade platia o to viac, že žalobkyňa sa v danom prípade ani nepokúsila vymáhať plnenia, ktoré žalovaný považuje za neprijateľné zmluvné podmienky, príp. na základe ktorých boli podobné úvery vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov. Predmetom tohto konania je iba uhradenie tej časti istiny úveru, ktorý žalovaný doposiaľ neuhradil. Okresný súd preto v tomto prípade ani nemal dôvod posudzovať, či predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože žalobkyňa si neuplatňuje ani úroky, ani poplatky. Z týchto dôvodov považuje postup žalovaného za účelový, ktorý sa s cieľom dosiahnuť, aby nevrátil žalobkyni ani istinu úveru, snaží právne kvalifikovať nárok žalobkyne ako bezdôvodné obohatenie žalovaného. Súd okrem toho pripomína, že dôvodne vznesená námietka premlčania nemá za následok zánik práva veriteľa na vrátenie istiny úveru. Premlčané právo sa iba oslabuje o nárok a takému právu nie je možné poskytnúť súdnu ochranu.

31. Z dôvodu zásadných odlišností v skutkových okolnostiach prípadu nie je možné v danom prípade poukazovať na rozsudok okresného súdu z 20. 12. 2017, sp. zn. 22Csp/50/2017, ktorý sa týkal iného veriteľa (Home Credit Slovakia a. s.), ktorý si uplatňoval nároky zo zmluvy vrátane zmluvných úrokov a ktorý uzavrel obsahovo úplne odlišnú zmluvu, ako uzatváral pôvodný veriteľ v tomto prípade. Taktiež rozhodnutie Národnej banky Slovenska č. NBS1-000-023-846, ktorým bola pôvodnému veriteľovi uložená pokuta, sa týkalo nesprávneho výpočtu RPMN, čo opakovane okresný súd uvádza, že vzhľadom len na uplatnenie nároku pozostávajúceho z istiny úveru, nemá táto skutočnosť žiaden relevantný právny význam. Aj keby v predmetnej zmluve bola RPMN uvedená nesprávne, žalobkyňa by mala nárok na vrátenie istiny úveru, pretože nesprávna RPMN v zmluve má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nie absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy. Žalovaný v ďalšom vyjadrení poukázal na rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 22Csp/84/2018 z 22. 2. 2019, ktoré však v čase vyhlásenia rozsudku nebolo právoplatné, preto na v ňom prijaté závery nemohol súd prihliadať.

32. Podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Žalobkyňa bola v konaní úspešná iba v rozsahu 79 % (neúspešná bola v časti 73,87 €), jej neúspech predstavuje 21 %. Žalobkyňa teda vo veci dosiahla celkový pomerný úspech vo výške 58 % (79 % - 21 %) a v takomto rozsahu jej súd vo výroku tohto rozhodnutia priznal nárok na náhradu trov konania.

35. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, ktoré je potrebné doručiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom v dostatočnom počte rovnopisov s prílohami, v prípade jeho doručenia iným spôsobom ako do elektronickej schránky súdu.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovú značku tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú chybu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie dôkazy alebo tvrdenia, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má chybu uvedenú v odseku 1 § 365 CSP, ak táto chyba mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.